

[Harald Nielsen.]

partiet ønsker fremhævet, endskønt jeg må sige, at jeg aldrig har kunnet forstå, at det skulle være et særligt velegnet middel til at skaffe ørenlyd hos englænderne for de krav, vi har opstillet for den danske bevægelse dernede.

Jeg kunne fortsætte og gå videre til den dramatiske afdeling. Der havde man f. eks. engang en udsendelse, der hed „Samfundstyper i nyere dramatik“, og her blev man bl. a. præsenteret for et stykke af Martin Andersen-Nexø, der hed „Folkene på Damgården“, hvor indehaveren af gården og hans familie blev fremstillet som en flok ualmindelig ondartede personer: drukkenbolte, slagsbrødre, giftblandere og brandstiftere, og det hele ender med, at en meget ædel forkarl fører gården videre som kollektivt brug. Det synes mig ikke, at disse personer er særlig tidstypiske.

Det er, når man hører en sådan udsendelse, at man spørger sig selv: Hvem har egentlig ansvaret for, hvad der foregår i radiofonien? Er det afdelingscheferne? Har de nogen magt og myndighed? Efter hvad man siger mig, er det ikke tilfældet. De har indstillingsret til programudvalget, og over det svæver radiorådet og øverst oppe radiorådets formand, der — det kan vel ikke være nogen fornærmelse at sige det — er en særdeles aktiv partipolitiker. At inklade sig i diskussion med radiofonien er jo som at inklade sig i diskussion med vinden; den er ganske upåvirket af, hvad man siger, og det kan radiofonien jo også være. Den kan bare, enten udsendelserne er sådan eller sådan, kræve pengene hos lytterne. De er nødt til at betale, for man er jo nødt til at have et radioapparat, om ikke af anden grund så for at høre vejrmeldingen, det har vi alle sammen brug for.

Jeg synes ikke, at denne ordning af radiofonien er holdbar. Man må have en opbygning, der virkelig giver mulighed for at placere et ansvar. En sådan ordning har vi efter min mening ikke i øjeblikket.

Det var bl. a. derfor, jeg henvendte mig til den højtærede undervisningsminister og spurgte, om vi ikke kunne få et radioråd, valgt af alle licensbetalende lyttere, et virkelig folkevalgt radioråd. Herpå fik jeg intet svar, men nogle påstande om, at jeg villé socialisere radioen, eller hvad det nu var. Mit sekundære krav om et referat fra radiorådets møder afvistes med en lang redegørelse gående ud på, at radiorådet måtte lignedes ved et rigsdagsudvalg, hvor meningene skal bøjes mod hinanden, og derfor er det bedst, når det ikke foregår i offentlig-

hedens lys. Jeg må tilstå, at jeg kan ikke se ligheden, for når et rigsdagsudvalg er færdigt med sit arbejde, træder medlemmerne ind i denne sal, og det bliver offentligt bekendt, hvem der har besluttet hvad, og noget sådant finder ikke sted for radiorådets vedkommende. Jeg synes derfor, det er særdeles rimeligt at kræve besked om, hvad der foregår i radiorådet.

Sammenfattende kan jeg sige, at jeg er tilhænger af et lyttervalgt radioråd, der fastlægger de almindelige retningslinier for udsendelserne, bl. a. den retningslinie, at politisk betonedede udsendelser skal ske i diskussionsform eller dog således, at problemerne belyses alsidigt, og således at de forskellige opfattelser kommer til orde, og under dette radioråd skulle man så have nogle afdelingschefer og embedsmænd med virkelig magt og myndighed og derfor også med et virkeligt ansvar for, at de givne retningslinier følges.

Man kan naturligvis gøre, som man gjorde sidste år, afvise alt det her fremførte med nogle hånlige bemærkninger, og det vil man måske også gøre, men jeg føler mig alligevel overbevist om, at jeg har den almindelige opinion bag mig, når jeg siger, at det er påkrævet, at vi får organiseret vor radiofoni, således at det virkelig bliver muligt at placere ansvaret der, hvor det hører hjemme.

Axel Sørensen: Jeg vil gerne her overfor den højtærede undervisningsminister fremsætte nogle betragtninger, som er udtryk for misfornøjelse med de regler, hvorunder tildelingen af tilskud til elever på folkehøjskoler og landbrugsskoler for tiden foregår.

I henhold til lov nr. 311 af 4. juli 1942 stilles der midler til rådighed i form af stats-tilskud til elever, der ønsker at tage ophold på en højskole, landbrugsskole eller hus-holdningsskole. Dette beløb andrager for tiden ca. 2 mill. kr. Hensigten med tilskudet er at gøre det overkommeligt for de mindrebemidlede at komme på en af de nævnte skoler.

Fordelingen af de i loven omhandlede midler sker efter en pointsskala, som bliver fastlagt af den højtærede undervisningsminister i forening med finansudvalget. Denne skalas pointsradius, der går fra ÷ 2 points til plus 20 points, siger i korte træk, at når indkomsten for ansøgeren i København har været 4 100, i købstæderne 4 200 og i landkommunerne 4 500 og derover, så er der ikke længere mulighed for at opnå tilskud til et kursus på en af de nævnte skoler.

Når jeg tillader mig at drage spørgsmålet